ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 24. marca 2011*

Vo veci T-386/06,

Pegler Ltd, so sídlom v Doncasteri (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: R. Thompson, QC, a A. Collinson, solicitor,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Nijenhuis a V. Bottka, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Kinsella a K. Daly, solicitors,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP

* Jazyk konania: angličtina.

(vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) [oznámené pod číslom K(2006) 4180] a subsidiárne návrh na zníženie pokuty uloženej žalobkyni v uvedenom rozhodnutí,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia N. Wahl (spravodajca) a A. Dittrich,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. januára 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

1 Rozhodnutím K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) (zhrnutie v Ú. v. EÚ L 283, 2007, s. 63, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia Európskych spoločenstiev

konštatovala, že niekoľko podnikov porušilo článok 81 ods. 1 ES a článok 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP) tým, že sa počas rôznych období medzi 31. decembrom 1988 a 1. aprílom 2004 podieľali na jedinom, komplexnom a nepretržitom porušovaní pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, a to v podobe súboru protisúťažných dohôd a zosúladených postupov na trhu s medenými tvarovkami a tvarovkami zo zliatin medi, ktoré zahŕňali územie EHP. Porušovanie spočívalo v určovaní cien, dohodách na cenníkoch, zľavách a rabatoch a mechanizmoch zvyšovania cien, v rozdelení vnútroštátnych trhov a zákazníkov a vo výmene ďalších obchodných informácií, ako aj v účasti na pravidelných stretnutiach a udržiavaní ďalších kontaktov s cieľom uľahčiť porušovanie.

2 Žalobkyňa spoločnosť Pegler Ltd a jej materská spoločnosť v rozhodnej dobe Tomkins plc patria medzi adresátov napadnutého rozhodnutia.

3 Žalobkyňa bola v období od 17. júna 1986 do 31. januára 2004 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Tomkins. Dňa 1. februára 2004 bola žalobkyňa predaná svojmu riadiacemu tímu. Dňa 26. augusta 2005 boli Pegler Holdings Ltd a žalobkyňa predané spoločnosti Aalberts Industries NV, ktorá je ďalším adresátom napadnutého rozhodnutia.

4 Dňa 9. januára 2001 spoločnosť Mueller Industries Inc., ďalší výrobca medených tvaroviek, informovala Komisiu o existencii kartelu v odvetví tvaroviek a v ďalších priemyselných odvetviach spojených s trhom s medenými rúrami a o svojej vôli spolupracovať na základe oznámenia Komisie o neuložení alebo znížení pokút v kartelových veciach (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 1996“) (odôvodnenie č. 114 napadnutého rozhodnutia).

5 V dňoch 22. a 23. marca 2001 Komisia v rámci vyšetrovania týkajúceho sa medených rúr a tvaroviek vykonala podľa článku 14 ods. 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), neohlásenú kontrolu v priestoroch niekoľkých podnikov (odôvodnenie č. 119 napadnutého rozhodnutia).

6 Po tejto prvej kontrole Komisia v apríli 2001 rozdelila svoje vyšetrovanie týkajúce sa medených rúr na tri samostatné konania, a to konanie vo veci COMP/E-1/38.069 (Medené sanitárne rúry), konanie vo veci COMP/F-1/38.121 (Tvarovky) a konanie vo veci COMP/E-1/38.240 (Priemyselné rúry) (odôvodnenie č. 120 napadnutého rozhodnutia).

7 V dňoch 24. a 25. apríla 2001 Komisia vykonala ďalšiu neohlásenú kontrolu v priestoroch Delta plc, spoločnosti na čele medzinárodnej stavebnej skupiny, ktorej inžinierske oddelenie združovalo niekoľko výrobcov tvaroviek. Táto kontrola sa týkala len tvaroviek (odôvodnenie č. 121 napadnutého rozhodnutia).

8 Od februára resp. marca 2002 zaslala Komisia dotknutým stranám niekoľko žiadostí o informácie podľa článku 11 nariadenia č. 17, neskôr článku 18 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) (odôvodnenie č. 122 napadnutého rozhodnutia).

9 V septembri 2003 podala IMI plc žiadosť, aby sa na ňu použilo oznámenie o spolupráci z roku 1996. Po tejto žiadosti nasledovali žiadosti skupiny Delta (marec 2004) a spoločnosti FRA.BO SpA (júl 2004). Poslednú žiadosť o zhovievavosť podala v máji 2005 spoločnosť Advanced Fluid Connections plc (odôvodnenia č. 115 až 118 napadnutého rozhodnutia).

10 Dňa 22. septembra 2005 Komisia v rámci veci COMP/F-1/38.121 (Tvarovky) začala konanie o porušení a prijala oznámenie o výhradách, ktoré bolo oznámené žalobkyni (odôvodnenia č. 123 a 124 napadnutého rozhodnutia).

11 Dňa 20. septembra 2006 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie.

12 V článku 1 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že žalobkyňa a spoločnosť Tomkins porušili ustanovenia článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP medzi 31. decembrom 1988 a 22. marcom 2001.

13 Za toto porušenie Komisia v článku 2 písm. h) napadnutého rozhodnutia uložila žalobkyni povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Tomkins pokutu vo výške 5,25 milióna eur.

14 Na stanovenie výšky pokuty uloženej každému podniku uplatnila Komisia v napadnutom rozhodnutí metódu definovanú v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia z roku 1998“).

15 Pokiaľ ide po prvé o stanovenie východiskovej sumy pokuty podľa závažnosti porušenia, Komisia kvalifikovala porušenie ako veľmi závažné z dôvodu jeho povahy a zemepisného rozsahu (odôvodnenie č. 755 napadnutého rozhodnutia).

16 Keďže sa Komisia ďalej domnievala, že medzi dotknutými podnikmi existujú výrazné rozdiely, pristúpila k odlišnému zaobchádzaniu, pričom na tieto účely vychádzala z ich relatívneho významu na relevantnom trhu určeného podľa ich podielu na trhu. Na základe toho rozdelila dotknuté podniky do šiestich kategórií (odôvodnenie č. 758 napadnutého rozhodnutia).

17 Žalobkyňa a jej materská spoločnosť boli zaradené do šiestej kategórie, pre ktorú bola východisková suma pokuty stanovená na 2 milióny eur (odôvodnenie č. 765 napadnutého rozhodnutia).

18 Vzhľadom na celkový obrat spoločnosti Tomkins, ktorý predstavoval 4 635 miliónov eur v roku 2005, teda v roku pred prijatím napadnutého rozhodnutia, uplatnila Komisia na účely odstrašenia násobiaci koeficient 1,25, ktorý tak v prípade žalobkyne viedol k východiskovej sume pokuty zvýšenej na 2,5 milióna eur (odôvodnenia č. 771 až 773 napadnutého rozhodnutia).

19 Na základe dĺžky trvania účasti žalobkyne na porušovaní (dvanásť rokov a dva mesiace) Komisia ďalej zvýšila pokutu o 110 %, teda o 5 % ročne za prvé dva roky a o 10 % za každý úplný rok, a to od 31. januára 1991, za zostávajúcich desať rokov (odôvodnenie č. 775 napadnutého rozhodnutia), čo viedlo k stanoveniu konečnej sumy pokuty vo výške 5,25 milióna eur.

20 Komisia vo vzťahu k žalobkyni nezohľadnila nijakú priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť.

Konanie a návrhy účastníkov konania

21 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. decembra 2006 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

22 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (ôsma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

23 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 28. januára 2010.

24 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1, článok 2 písm. h) a článok 3 napadnutého rozhodnutia,

— subsidiárne znížil sumu pokuty, ktorá jej bola uložená,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

25 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

26 Žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby šesť dôvodov.

27 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje skutočnosť, že jej možno pripísať zodpovednosť za porušovanie v období od 31. decembra 1988 do 20. januára 1989 len z toho dôvodu, že 20. januára 1989 získala meno Pegler. Pred 20. januárom 1989 totiž bola v rámci skupiny Tomkins „spiacou" dcérskou spoločnosťou v zmysle anglického práva spoločností. V rámci svojho druhého žalobného dôvodu spochybňuje zodpovednosť za porušenie, ktorá jej bola pripísaná vo vzťahu k obdobiu od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993. Počas tohto obdobia bola naďalej „spiacim" zástupcom spoločnosti FHT Holding Ltd (ďalej len „FHT"), ďalšieho subjektu skupiny Tomkins, a nemala ani aktíva, ani zamestnancov. Tretí žalobný dôvod vychádza z toho, že Komisia jasne neoznačila adresáta napadnutého rozhodnutia. V rámci svojho štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza niekoľko argumentov s cieľom preukázať, že pripísanie spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti za porušenie článku 81 ES bývalej materskej spoločnosti a bývalej dcérskej spoločnosti je zásadne protiprávne. Svojím piatym žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že pokuta mala byť uložená len jej bývalej materskej spoločnosti. Nakoniec šiesty žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania pri výpočte výšky pokuty.

28 Keďže tretí a piaty žalobný dôvod sa z veľkej časti prekrývajú, pretože argumentácia, o ktorú sa opierajú, je v podstate totožná, treba ich preskúmať spoločne. Ďalej je potrebné štvrtý žalobný dôvod analyzovať až po treťom a piatom žalobnom dôvode.

O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení pri pripísaní zodpovednosti za porušenie v období medzi 31. decembrom 1988 a 20. januárom 1989 žalobkyni len z toho dôvodu, že 20. januára 1989 získala meno Pegler

Tvrdenia účastníkov konania

29 Žalobkyňa na úvod tvrdí, že počas celkovej doby porušovania, ktorej sa týka napadnuté rozhodnutie, spadá „história ‚podniku Pegler'" do troch samostatných období: obdobie pred 20. januárom 1989, obdobie od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993 a obdobie, ktoré sa začalo 29. októbra 1993.

30 Žalobkyňa konkrétne zhŕňa skutkový stav takto:

— do 20. januára 1989 bol „podnik Pegler" prevádzkovaný subjektom skupiny Tomkins s názvom FHT, ktorý ho riadil prostredníctvom svojho zástupcu, ďalšieho subjektu skupiny Tomkins s názvom Pegler Ltd. Dňa 20. januára 1989 si žalobkyňa, ktorá sa v tom čase volala The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd, a Pegler Ltd (ďalej len „Old Pegler") navzájom vymenili mená. Od tej doby bolo teda meno Pegler poskytnuté žalobkyni, zatiaľ čo jej bývalé meno bolo poskytnuté spoločnosti Old Pegler. Táto druhá spoločnosť, ktorá existovala aj po 20. januári 1989, hoci bola „spiacou" spoločnosťou v zmysle anglického práva obchodných spoločností, bola nakoniec 29. mája 2000 zrušená,

— v období medzi 20. januárom 1989 a 29. októbrom 1993 „podnik Pegler“ naďalej prevádzkovala spoločnosť FHT a riadila ho prostredníctvom žalobkyne, ktorá bola jeho bezplatným zástupcom,

— dňa 29. októbra 1993 bol „podnik Pegler“ prevedený na žalobkyňu, ktorá od tohto dňa prevzala časť aktív a činností FHT súvisiacich s vodovodnými kohútikmi zo železných kovov, ventilmi a sanitárnymi tvarovkami a prevzala zodpovednosť za „podnik Pegler“.

31 Žalobkyňa tvrdí, že podnikom zodpovedným za porušenie pred 20. januárom 1989 mohla byť iba spoločnosť Tomkins, pretože vlastnila a kontrolovala 100 % kapitálu spoločnosti FHT.

32 Žalobkyňa uvádza, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že pokiaľ si dve spoločnosti navzájom vymenia mená a jedna z nich súčasne prevezme zmluvu o zastúpení uzavretú druhou z nich, podľa „ustálených právnych zásad“ fyzická alebo právnická osoba, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, musí za toto porušenie zodpovedať aj v prípade, že prevádzkovanie podniku bolo v čase prijatia rozhodnutia, ktorým sa konštatuje porušenie, v zodpovednosti inej osoby.

33 Žalobkyňa tiež tvrdí, že pred 29. októbrom 1993 nebola podnikom, lebo nemala aktíva ani zamestnancov, takže nevykazovala žiadnu zo základných charakteristík ekonomickej samostatnosti, ktoré sú nevyhnutné na to, aby mohla byť podnikom v zmysle článku 81 ES.

34 Komisia najskôr tvrdí, že v celom napadnutom rozhodnutí považovala činnosti niekoľkých spoločností patriacich do skupiny Tomkins, v tomto prípade žalobkyne, Old Pegler, FHT a Tomkins, za činnosti jedinej ekonomickej entity počas obdobia porušenia.

35 Komisia odpovedá, že žalobkyni nepripísala zodpovednosť za porušenie v období od 31. decembra 1988 do 20. januára 1989 len z toho dôvodu, že 20. januára 1989 získala meno Pegler.

36 Komisia najskôr uvádza, že žalobkyňa bola medzi 31. decembrom 1988, čiže dňom začiatku porušenia, a 20. januárom 1989 z funkčného hľadiska spojená s „podnikom Pegler“.

37 Komisia v tomto ohľade poznamenáva, že existovala „personálna a funkčná kontinuita“. Na podporu tohto tvrdenia sa Komisia odvoláva na skutočnosť, že pán W. bol riaditeľom v Old Pegler od 15. júna 1980 do 20. januára 1989, keď bol vymenovaný za riaditeľa u žalobkyne.

38 Navyše je nepredstaviteľné, že by žalobkyňa 20. januára 1989 prebrala meno Pegler bez toho, aby zachovala aspoň určitú činnosť v podniku počas 20 dní pred týmto dátumom, teda od 31. decembra 1988, odo dňa začiatku porušenia konštatovaného Komisiou. Podľa Komisie je veľmi pravdepodobné, že tento prechod vyžadoval zosúladenie entity žalobkyne a jej prípravu na prevzatie mena „podniku Pegler“, z čoho vyplýva existencia funkčného vzťahu medzi právnickou osobou žalobkyne a porušením.

39 Žalobkyňa okrem toho sama pripustila, že rozhodnutie previesť „podnik Pegler“ „bolo prijaté na úrovni skupiny Tomkins riaditeľmi skupiny, ktorí boli zároveň riaditeľmi žalobkyne“.

40 Po druhé Komisia tvrdí, že aj keď sa žalobkyňa nezúčastňovala na porušení pred 20. januárom 1989, je zjavné, že je nástupkyňou entity, ktorá sa na porušení zúčastňovala priamo v najvýznamnejších aktívach, ako aj vo vedení a v obchodnom mene, pod ktorým sa protiprávne činnosti vykonávali, a že preto v súlade s judikatúrou „zdedila" právnu zodpovednosť za porušenie.

41 Komisia nakoniec poznamenáva, že zohľadnenie obdobia 20 dní pred 20. januárom 1989 nemalo nijaký vplyv na výpočet sumy pokuty.

Posúdenie Všeobecným súdom

42 Z odôvodnení č. 682 a 683 napadnutého rozhodnutia v spojení s jeho odôvodneniami č. 647 a 734 vyplýva, že žalobkyni sa pripisuje zodpovednosť za porušenie z dôvodu jej priamej účasti na ňom v období od 31. decembra 1988 do 22. marca 2001.

43 V tomto ohľade však treba uviesť, že z dokumentov predložených žalobkyňou počas správneho konania, ako aj v rámci tohto konania vyplýva, že bola v období od 31. decembra 1988 do 20. januára 1989 „spiacou" spoločnosťou v zmysle anglického práva obchodných spoločností.

44 Ukazuje sa totiž, že pred 20. januárom 1989 žalobkyňa nemala ani aktíva, ani zamestnancov.

45 Hoci žalobkyňa priznáva, že prijala meno, pod ktorým sa na trhu uskutočňovali protiprávne činnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí, a pripúšťa, že sa stala bezodplatným zástupcom spoločnosti FHT po 20. januári 1989, nič to nemení na skutočnosti, že pred týmto dňom nevykonávala ekonomickú činnosť a s výnimkou štatutárneho riaditeľa nemala ani zamestnancov, ako to vyžaduje anglické právo obchodných spoločností.

46 Treba ďalej uviesť, že žalobkyňa bola v dotknutom období jednou z piatich dcérskych spoločností spoločnosti FHT, ktorá bola sama 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Tomkins pôsobiacej pod obchodným menom Pegler najmä v odvetví tvaroviek. Z príloh pripojených k spisu, a to z ročných uzávierok predložených orgánom Spojeného kráľovstva, ktorých pravosť Komisia nespochybnila, vyplýva, že žalobkyňa bola v uvedenom období „spiacou" spoločnosťou podľa anglického práva obchodných spoločností, nevykonávala ekonomickú činnosť a nemala nijaký obrat.

47 V tomto ohľade treba pripomenúť, že právo Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov (rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i. Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 59) a že pojem „podnik" zahŕňa každý subjekt vykonávajúci ekonomickú činnosť bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania (rozsudky Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 112; z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a i., C-222/04, Zb. s. I-289, bod 107, a z 11. júla 2006, FENIN/Komisia, C-205/03 P, Zb. s. I-6295, bod 25).

48 Treba tiež pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je ekonomickou činnosťou každá činnosť, ktorá spočíva v ponúkaní výrobkov alebo služieb na danom trhu (pozri rozsudky Súdneho dvora z 12. septembra 2000, Pavlov a i., C-180/98 až C-184/98, Zb. s. I-6451, bod 75 a tam citovanú judikatúru, a z 19. februára 2002, Wouters a i., C-309/99, Zb. s. I-1577, bod 47).

49 Keďže teda žalobkyňa bola v období od 31. decembra 1988 do 20. januára 1989 právnou entitou, ktorá nevykonávala ekonomickú činnosť v tom zmysle, že neponúkala za odmenu výrobky a služby na akomkoľvek trhu, a teda neniesla finančné riziká spojené s vykonávaním týchto činností, Komisia nemohla dospieť k záveru, že žalobkyňa sa priamo podieľala na porušení pred okamihom, keď zmenila svoj názov (pozri judikatúru citovanú v predchádzajúcom bode).

50 Skutočnosť, že žalobkyňa bola počas tohto obdobia súčasťou skupiny Tomkins, toto zistenie nespochybňuje.

51 To isté platí, pokiaľ ide o skutočnosť, že pán W., bývalý riaditeľ spoločnosti Old Pegler, bol 20. januára 1989 vymenovaný za riaditeľa spoločnosti žalobkyne, aby sa nakoniec svojich funkcií vzdal 26. mája 1989.

52 Ďalej treba uviesť, že argument Komisie, podľa ktorého z niektorých skutočností vyplýva, že pán W. sa osobne zúčastňoval na karteli počas tohto obdobia a okolo neho, treba odmietnuť. V tomto rámci Komisia odkazuje na odôvodnenia č. 74 a 187 napadnutého rozhodnutia. V odôvodnení č. 74 napadnutého rozhodnutia sa však uvádza len to, že pán W. bol prezidentom a generálnym riaditeľom spoločnosti Pegler v roku 1989, zatiaľ čo odôvodnenie č. 187 tohto rozhodnutia sa týka kontaktu, ktorý s pánom W. nadviazal zástupca spoločnosti Delta po stretnutí British Plumbing Fittings Manufacturers Association (BPFMA, združenie výrobcov potrubných tvaroviek v Spojenom kráľovstve) v roku 1989, pričom toto stretnutie sa uskutočnilo až po období, o ktoré ide v prejednávanej veci.

53 Okrem toho tvrdenie Komisie, podľa ktorého žalobkyňa vykonávala „určitú činnosť“ počas 20 dní pred výmenou uvedených názvov, nemôže obstáť. Zmena obchodného mena nepochybne zahŕňa právne a zmluvné formality. Vykonávanie týchto formalít

však neznamená výkon ekonomickej činnosti, a už vôbec nie uskutočňovanie protisúťažnej činnosti.

54 Nakoniec argument, ktorý subsidiárne predložila Komisia, že žalobkyňa bola v každom prípade ekonomickým nástupcom „podniku Pegler“, nemožno prijať.

55 Je pravda, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ boli činnosti, ktorých sa týka porušenie, prevedené z jednej právnej entity na druhú v rámci tej istej skupiny, nástupcovi môže byť pripísaná zodpovednosť za porušenie, aj keď prvá právna entita z právneho hľadiska stále existuje (rozsudok Súdneho dvora z 11. decembra 2007, ETI a i., C-280/06, Zb. s. I-10893, bod 48; rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Zb. s. II-3435, bod 132; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 358).

56 Treba však konštatovať, že Komisia ani v oznámení o výhradách, ani v napadnutom rozhodnutí neuviedla, že považuje žalobkyňu za zodpovednú za porušenie na základe toho, že je nástupkyňou ekonomických činností svojej sprostredkovateľskej materskej spoločnosti FHT alebo sesterskej spoločnosti Old Pegler.

57 Naopak, v odôvodnení č. 718 napadnutého rozhodnutia Komisia žalobkyňu charakterizovala ako priameho účastníka, ktorý mal protisúťažné kontakty so svojimi konkurentmi od 31. decembra 1988.

58 V priebehu správneho konania žalobkyňa okrem toho v odpovedi na otázky položené Komisiou poskytla informácie o skupine Tomkins a jej vnútornej reštrukturalizácii v rozhodnej dobe. Vo svojej odpovedi z 25. novembra 2005 na oznámenie o výhradách tiež uviedla, že pred rokom 1993 bola „spiacou“ spoločnosťou podľa anglického

práva obchodných spoločností, čo je informácia, ktorú potvrdila na pojednávaní 27. februára 2006. Toto tvrdenie nakoniec podložili hodnoverné dôkazy, ako sú účty žalobkyne a účty spoločnosti FHT predložené príslušnému orgánu, v ktorých sa uvádza, že žalobkyňa, ktorá nevykonávala hospodárske činnosti, bola počas rozhodných hospodárskych rokov „spiacou" spoločnosťou.

59 V tejto súvislosti treba poznamenať, že Komisia na túto argumentáciu v napadnutom rozhodnutí neodpovedala. Ako Komisia pripustila na pojednávaní, domnievala sa, že žalobkyňa bola od začiatku priamou účastníčkou kartelu.

60 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že prvý žalobný dôvod je dôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení skutkového stavu a na nesprávnom právnom posúdení pri pripísaní zodpovednosti za porušenie v období od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993 žalobkyni

Tvrdenia účastníkov konania

61 Žalobkyňa tvrdí, že keďže od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993 nemala základné charakteristiky podniku, nemohla jej byť pripísaná zodpovednosť za porušenie, ktorého sa v tomto období dopustila v jej mene materská spoločnosť. Podľa nej má byť

podnikom, ktorému sa má podľa pravidiel hospodárskej súťaže pripísať zodpovednosť za toto obdobie, spoločnosť FHT a/alebo spoločnosť Tomkins.

62 V tomto ohľade žalobkyňa pripomína, že sa začala „zúčastňovať" na „podniku Pegler" od 20. januára 1989, ale len v tom rozsahu, že získala jeho súčasné meno a stala sa skrytým a bezplatným splnomocnencom FHT, pričom nemala ani žiadne aktíva, ani zamestnancov.

63 Žalobkyňa sa s odkazom na rozsudky Súdneho dvora zo 16. decembra 1975, Suiker Unie a i./Komisia (40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Zb. s. 1663, body 475 až 483), a z 24. októbra 1995, Volkswagen a VAG Leasing (C-266/93, Zb. s. I-3477, bod 19), ako aj usmernenia o vertikálnych obmedzeniach (Ú. v. ES C 291, 2000, s. 1) domnieva, že Komisia buď nepochopila povahu vzťahu zastúpenia, ktorý mala žalobkyňa s FHT, alebo sa dopustila omylu tým, že obišla problém bez náležitého zohľadnenia dôkazov, ktoré jej boli predložené.

64 Žalobkyňa uvádza, že aj keď nemohla predložiť kópiu zmluvy o zastúpení, mala Komisia priznať význam dokumentom, ktoré jej predložiť mohla, ako je zápisnica z rokovania správnej rady spoločnosti Old Pegler, ktorá potvrdzuje ukončenie zmluvy o zastúpení spoločnosti FHT 20. januára 1989, zápisnica z rokovania správnej rady žalobkyne, ktorá potvrdzuje ukončenie zmluvy o jej zastúpení spoločnosti FHT 29. októbra 1993, účty spoločnosti FHT, ktoré preukazujú, že FHT mala všetky aktíva a bola zodpovedná za všetky dlhy „podniku Pegler" do 29. októbra 1993, ako aj účty žalobkyne, ktoré preukazujú, že prevzala aktíva a pasíva „podniku Pegler" až 29. októbra 1993 a že v žiadnom okamihu pred týmto dňom nemala významné aktíva či pasíva, ani neuskutočnila významné účtovné operácie, a nakoniec dokument zo

16. februára 1995, ktorý presvedčivo preukazuje, že prevod „podniku Pegler“ spoločnosťou FHT na žalobkyňu sa uskutočnil 29. októbra 1993.

65 Nakoniec žalobkyňa dodáva, že tieto argumenty sú platné, aj pokiaľ ide o činnosti spoločnosti Old Pegler ako zástupcu spoločnosti FHT v období pred 20. januárom 1989, takže skutočnosť, že Old Pegler, ktorá bola zrušená spoločnosťou Tomkins 29. mája 2000, už v čase prijatia napadnutého rozhodnutia neexistovala.

66 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

67 Podľa Komisie argumenty žalobkyne týkajúce sa skutočnosti, že bola „spiacou“ spoločnosťou a zároveň „konala ako zástupca“ svojej sesterskej spoločnosti, neodolajú hĺbkovej analýze. Napriek žiadostiam v tomto zmysle žalobkyňa neposkytla nijaký relevantný dokument, ktorý by potvrdzoval akúkoľvek dohodu o zastúpení.

68 Dokumenty predložené žalobkyňou odkazujú všeobecným spôsobom na vzťah zastúpenia, ale nespresňujú povahu záväzkov a nepreukazujú neexistenciu jej účasti na porušovaní pred 29. októbrom 1993.

69 Komisia dodáva, že aj keby žalobkyňa preukázala existenciu zmluvy o zastúpení, nebránilo by to Komisii v tom, aby žalobkyni adresovala napadnuté rozhodnutie.

70 Komisia tiež odkazuje na oficiálnu odpoveď spoločnosti Tomkins na žiadosť o informácie, ktorú jej zaslala na základe článku 18 nariadenia č. 1/2003. Táto odpoveď, ktorá odporuje argumentom žalobkyne, uvádza, že „medzi rokom 1987 a 31. januárom 2004 bola Pegler Ltd 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Tomkins (predtým FH Tomkins plc)“ a že „bola riadená ako samostatný podnik, ktorý sám rozhoduje o technických a výrobných otázkach a otázkach predaja/marketingu“.

71 Komisia ďalej s odkazom na odôvodnenia č. 135, 145 a 187 napadnutého rozhodnutia zdôrazňuje, že ostatní členovia kartelu chápali, že uzavreli kolúznu dohodu so žalobkyňou a že nebolo zohľadnené nijaké (výlučne vnútorné) rozdelenie úloh medzi žalobkyňou, spoločnosťou Old Pegler, FHT a akoukoľvek ďalšou entitou v rámci skupiny Tomkins.

72 Na záver Komisia tvrdí, že je tiež zrejmé, že žalobkyňa je zodpovedná za porušenie v období od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993, keďže ako už vysvetlila v rámci prvého žalobného dôvodu, žalobkyňa bola ekonomickým nástupcom „podniku Pegler“.

Posúdenie Všeobecným súdom

73 Treba poznamenať, že pokiaľ ide o obdobie od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993, z dokumentov priložených k žalobe, ako sú účtovné záznamy FHT, ako aj účtovné záznamy žalobkyne, ktoré boli potvrdené externým autorizovaným audítorom a predložené orgánom Spojeného kráľovstva, žalobkyňa v hospodárskych rokoch počas celého uvedeného obdobia nevytvorila ani zisk, ani stratu. V podrobných účtovných záznamoch spoločnosti FHT sa systematicky uvádza, že žalobkyňa nevykonáva

ekonomické činnosti. Aj z účtovných záznamov žalobkyne vyplýva, že v uvedenom období nevykonala nijakú účtovnú operáciu.

74 V tomto ohľade treba uviesť, že podľa anglického práva obchodných spoločností sa výraz „spiaca" použije na spoločnosť, ktorá z právneho hľadiska neuskutočnila nijakú významnú účtovnú operáciu počas účtovného roka. Absencia písomného záznamu v účtovných knihách spoločnosti zodpovedá absencii významných účtovných operácií. Jedinou účtovnou operáciou, ktorá je povolená bez toho, aby došlo k strate postavenia „spiacej" spoločnosti, je totiž operácia týkajúca sa nákladov spojených so zápisom spoločnosti a uložením ročných účtovných dokladov na príslušnom orgáne, a to Companies House (register spoločností). Opätovné začatie obchodných činností by takisto viedlo k strate tohto postavenia. Keďže boli splnené všetky podmienky podľa anglického práva obchodných spoločností, je nespochybniteľné, že žalobkyňa bola „spiacou" spoločnosťou, a teda nebola aktívna na trhu.

75 Ako okrem toho uznala na pojednávaní samotná žalobkyňa, neexistuje nijaká pochybnosť o tom, že počas obdobia od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993 boli činnosti vykonávané v mene spoločnosti Pegler. V tomto ohľade treba konštatovať, že aj z dokumentov uvedených v bode 73 vyššie vyplýva, že FHT alebo Tomkins predávali prostredníctvom zamestnancov spoločnosti FHT výrobky patriace do oblasti tvaroviek pod obchodným menom Pegler, či už pred zmenou mena žalobkyne alebo po nej. Treba teda uviesť, že toto konštatovanie neumožňuje dospieť k záveru, že ide o činnosti žalobkyne.

76 Pokiaľ ide o zápisnice zo stretnutí vedenia (Executive Meetings), na ktoré sa odvoláva Komisia s cieľom odmietnuť argument žalobkyne, že nevykonávala obchodné

činnosti, treba poznamenať, že uvedené zápisnice na prvý pohľad naznačujú obchodnú činnosť žalobkyne.

77 Treba však uviesť, že na rozdiel od tvrdenia Komisie v tomto ohľade skutočnosť, že zápisnice majú hlavičku spoločnosti Tomkins Plc a spoločnosti Pegler Ltd, nie je relevantná. Len to naznačuje, že ekonomické činnosti boli vykonávané pod obchodným menom Pegler, ale neznamená, že sa žalobkyňa na týchto činnostiach priamo podieľala.

78 Rovnako ani zo skutočnosti, že riaditelia žalobkyne, z ktorých niektorí boli aj riaditeľmi spoločnosti FHT, sa zúčastňovali na uvedených stretnutiach a podieľali sa na plnení sprievodných úloh, ktoré súviseli s činnosťami ďalších entít v rámci skupiny Tomkins, nevyplýva priama účasť žalobkyne na karteli počas uvedeného obdobia, a to tým skôr, že uvedení riaditelia neboli zamestnancami žalobkyne.

79 Nakoniec obsah týchto zápisníc neumožňuje dospieť k záveru, že žalobkyňa bola skutočne entitou, ktorá riadila činnosti spojené s tvarovkami. Okrem toho treba poznamenať, že žiadna zo zápisníc, na ktoré Komisia odkazovala, nebola podpísaná. V každom prípade treba uviesť, že pokiaľ ide o neexistenciu činnosti žalobkyne, týmto zápisniciam musí byť priznaná menšia hodnota než hodnote účtovných záznamov spoločnosti FHT a žalobkyne, ktoré potvrdil autorizovaný audítor a ktoré boli v súlade s anglickým právom predložené príslušným orgánom.

80 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, ktoré odkazuje na odôvodnenia č. 135 a 145 napadnutého rozhodnutia a podľa ktorého sa ostatní členovia kartelu domnievali, že uzavreli kolúznu dohodu so žalobkyňou, treba pripomenúť, že odôvodnenie č. 135 odkazuje

na vyhlásenie spoločnosti Delta, v ktorom táto spoločnosť opísala mechanizmus kartelu, a že odôvodnenie č. 145 odkazuje na vyhlásenie spoločnosti IMI, v ktorom táto spoločnosť uviedla, že Pegler bola jedným z účastníkov kartelu na celoeurópskej úrovni. Na rozdiel od tvrdenia Komisie z toho nevyplýva, že v uvedených odôvodneniach sa hovorilo konkrétne o žalobkyni. Okrem toho je síce nepochybné, že FHT vykonávala činnosti pod obchodným menom Pegler, nič v uvedených odôvodneniach však nenasvedčuje tomu, že autori týchto vyhlásení poznali vnútornú organizáciu skupiny Tomkins.

81 Pokiaľ ide o odôvodnenie č. 187 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka kontaktu medzi zástupcom spoločnosti Delta s pánom W. nadviazaného po stretnutí BPFMA, treba dospieť k záveru, že skutočnosť, že pán W. prijal návrh tohto zástupcu spoločnosti Delta na ukončenie agresívnej stratégie spoločnosti Pegler, nestačí na to, aby bola zodpovednosť za porušenie pripísaná žalobkyni. Nie je vôbec preukázané, že pán W. konal ako zástupca žalobkyne, keďže nebol zamestnancom žalobkyne v rozhodnej dobe, čo Komisia nespochybňuje.

82 Okrem toho, aj keď žalobkyňa nebola schopná predložiť kópiu zmluvy o obchodnom zastúpení, z dokumentov uvedených v bode 64 vyššie vyplýva, že bola splnomocnencom spoločnosti FHT do 29. októbra 1993, teda dňa, keď prevzala aktíva a pasíva „podniku Pegler" vrátane zamestnancov, pokiaľ ide o činnosti súvisiace s tvarovkami. Skutočnosť, že žalobkyňa nebola odmeňovaným splnomocnencom, vyplýva z dôkazov uvedených v bode 73 vyššie.

83 V každom prípade treba konštatovať, že pojem „dormant companies acting as agents" (spiace spoločnosti konajúce ako zástupcovia), ktorý je uvedený v odseku 51 prílohy 4 anglického zákona o spoločnostiach z roku 1985 s názvom „Forma a obsah účtovných

kníh“ a v § 58 A prílohy 8 anglického zákona o spoločnostiach z roku 1985 s názvom „Forma a obsah účtovných kníh malých podnikov“, sa líši od pojmov „splnomocnenec“ a „zástupca“, ako ich stanovuje právo hospodárskej súťaže Spoločenstva.

84 Treba pritom konštatovať, že vzťah medzi žalobkyňou a jej materskou spoločnosťou alebo jej najvyššou materskou spoločnosťou sa líši od vzťahu medzi splnomocnencom a zástupcom v zmysle práva hospodárskej súťaže Spoločenstva. V zmysle tohto práva totiž kvalifikácia zástupcu predpokladá ekonomickú činnosť, čo nie je prípad žalobkyne. Odkazy na judikatúru teda tak zo strany žalobkyne, ako ani zo strany Komisie nie sú relevantné, lebo v prejednávanej veci ide o vzťah vnútri skupiny.

85 V napadnutom rozhodnutí Komisia kvalifikovala žalobkyňu ako priameho účastníka. Z odôvodnenia č. 718 uvedeného rozhodnutia tiež vyplýva, že Komisia sa domnievala, že neexistujú skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že žalobkyňa konala v mene iného podniku v rámci týchto protisúťažných kontaktov v priebehu trvania porušenia.

86 Z tohto odôvodnenia teda vyplýva, že Komisia nevyložila správne vnútorné vzťahy a fungovanie v rámci skupiny Tomkins, čiže pripísala zodpovednosť za porušenie článku 81 ES právnej entite, ktorá nevykonávala ekonomickú činnosť, a preto sa nezúčastňovala na karteli.

87 Je preto potrebné konštatovať, že pokiaľ ide o obdobie medzi 20. januárom 1989 a 29. októbrom 1993, Komisia sa nesprávne domnievala, že žalobkyňa je zodpovedná za protiprávne správanie, ktorého sa dopustili iné subjekty v rámci skupiny Tomkins.

88 Aj pokiaľ ide o argument Komisie, podľa ktorého žalobkyňa prebrala zodpovednosť za porušenie pred 29. októbrom 1993 ako hospodársky nástupca, stačí odkázať na body 54 až 59 vyššie.

89 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tento žalobný dôvod je dôvodný.

O treťom a piatom žalobnom dôvode, ktoré sú založené na nedostatočnej jasnosti a omyle pri určovaní adresátov napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

90 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa Komisii vytýka, že neoznačila jasne adresátov napadnutého rozhodnutia.

91 V tomto ohľade žalobkyňa tvrdí, že Komisia určila, že tak spoločnosť Tomkins, ako aj žalobkyňa musia zaplatiť celkovú výšku pokuty 5,25 milióna eur, hoci ide o dve odlišné právne entity, ktoré nie sú súčasťou rovnakého podniku, a preto nedefinovala jasne stupeň zodpovednosti pripísanej každej z týchto entít. Podľa žalobkyne nemôžu byť zodpovedné obe uvedené entity a nemôže im byť uložená povinnosť zaplatiť celkovú výšku pokuty 5,25 milióna eur, lebo v takom prípade by Komisia „dostala dvojnásobok

dlžnej sumy“. V napadnutom rozhodnutí Komisia neuviedla jasne entitu, ktorej musí byť pripísaná zodpovednosť za porušenie.

92 Okrem toho skutočnosť, že zodpovednosť za porušenie bola pripísaná žalobkyni z dôvodu, že bola dcérskou spoločnosťou spoločnosti Tomkins, nie je zlučiteľná s analýzou uvedenou v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorej je Tomkins podnikom, ktorému musí byť pripísaná zodpovednosť za porušenie, pretože kontrolovala a vlastnila 100 % kapitálu „podniku Pegler“ počas celej doby trvania porušenia. Podľa žalobkyne navyše nie je správne, aby jej bola pripísaná zodpovednosť za porušenie za dobu, keď bola iná dcérska spoločnosť poverená riadením podniku, vo vzťahu ku ktorému bolo porušenie konštatované (obdobie od 30. decembra 1988 do 20. januára 1989), alebo keď bola podľa anglického práva „spiacou“ spoločnosťou, ktorá nemala ani zamestnancov, ani aktíva (obdobie od 20. januára 1989 do 29. októbra 1993).

93 V rámci piateho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že zodpovednosť za porušenie mala byť pripísaná ako jedinej spoločnosti Tomkins. Na podporu tohto tvrdenia žalobkyňa odkazuje na rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Enichem Anic/Komisia (T-6/89, Zb. s. II-1623), a z 28. februára 2002, Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (T-354/94, Zb. s. II-843). Podľa nej z týchto rozsudkov vyplýva, že právnickou entitou, ktorej sa pripíše zodpovednosť za porušenie, je v zásade materská spoločnosť skupiny. Z judikatúry tiež vyplýva, že Komisia je oprávnená rozložiť zodpovednosť za porušenie mimo dotknutého podniku len v prípade mimoriadnych okolností (rozsudok Enichem Anic/Komisia, už citovaný, bod 237).

94 Žalobkyňa uvádza, že v prejednávanej veci bola podnikom, ktorý sa podieľal na porušení, spoločnosť Tomkins. V priebehu trvania porušenia bol „podnik“ Pegler vo vlastníctve rôznych právnych entít v rámci skupiny Tomkins. Žalobkyňa zdôrazňuje, že Tomkins ako najvyššia materská spoločnosť určovala konkrétnu právnu entitu, pod ktorej kontrolou sa podnik v tomto období nachádzal. Rovnako sa domnieva, že ju treba považovať za samostatný podnik, ktorý je individuálne zodpovedný za

akékoľvek porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, a to až od okamihu, keď prestala byť súčasťou skupiny Tomkins, teda keď sa skončilo porušenie.

95 Komisia navrhuje oba žalobné dôvody zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

96 Pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na nedostatočnej jasnosti pri označení adresátov napadnutého rozhodnutia, treba konštatovať, že títo adresáti vrátane žalobkyne sú jasne uvedení v článku 4 uvedeného rozhodnutia.

97 Treba tiež uviesť, že v odôvodnení č. 682 napadnutého rozhodnutia Komisia označila žalobkyňu za právnu entitu, ktorá sa priamo zúčastnila na porušení, a z tohto dôvodu jej pripísala zodpovednosť za toto porušenie, zatiaľ čo spoločnosti Tomkins bola pripísaná zodpovednosť za protiprávne správanie žalobkyne len ako materskej spoločnosti (odôvodnenie č. 683 napadnutého rozhodnutia).

98 Žalobný dôvod založený na údajnej nedostatočnej jasnosti pri označení adresátov napadnutého rozhodnutia preto treba zamietnuť.

99 Rovnako pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na omyle pri označení adresátov napadnutého rozhodnutia, argument žalobkyne, podľa ktorého jej nemožno pripisovať zodpovednosť za porušenie z dôvodu, že už nie je súčasťou skupiny Tomkins, alebo dokonca z dôvodu, že zodpovednosť má byť pripísaná len spoločnosti Tomkins ako najvyššej materskej spoločnosti a správcovi podniku, ktorý sa dopustil porušenia, tento žalobný dôvod nemôže uspieť.

100 Skutočnosť, že „podnik", ktorý vykonával protiprávne činnosti, bol rozdelený po skončení porušenia v rozsahu, v akom boli právne entity tvoriace tento podnik rozdelené, nemá vplyv na ich spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť, pokiaľ ide o spáchané porušenie.

101 Podľa ustálenej judikatúry možno podnikom pripísať spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť aj vtedy, keď právne entity tvoriace podnik nepatria k rovnakej skupine už v priebehu porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, KNP BT/Komisia, C-248/98 P, Zb. s. I-9641, bod 71).

102 Z toho vyplýva, že na rozdiel od tvrdenia žalobkyne nemôže rozdelenie dvoch právnych entít Pegler a Tomkins, patriacich k podniku, ktorý sa dopustil porušenia, ktoré sa uskutočnilo po skončení porušenia článku 81 ES, ale pred prijatím napadnutého rozhodnutia, viesť k vylúčeniu ich zodpovednosti.

103 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry má Komisia možnosť pripísať zodpovednosť za protiprávne správanie materskej spoločnosti, dcérskej spoločnosti alebo materskej spoločnosti spoločne a nerozdielne s dcérskou spoločnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, bod 331

a tam citovanú judikatúru). Napokon treba poznamenať, že žalobkyňa túto možnosť nespochybňuje.

104 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nemôže s odkazom na rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 93 vyššie, tvrdiť, že spoločnosť Tomkins bola jedinou právnickou osobou, ktorej mohla byť zodpovednosť za porušenie pripísaná, pretože riadila podnik, ktorý sa porušenia dopustil.

105 Tvrdenie, podľa ktorého sa Komisia pri výkone svojej diskrečnej právomoci dopustila zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, keď pripísala zodpovednosť za protiprávne správanie uvedené v napadnutom rozhodnutí žalobkyni, pretože žalobkyňa už nie je právnickou osobou, ktorá je súčasťou podniku zodpovedného za porušenie, je teda nepodložené.

106 Nakoniec pokiaľ ide o argument, podľa ktorého žalobkyni a spoločnosti Tomkins nemôže byť súčasne pripísaná zodpovednosť za porušenie, lebo v tom prípade by Komisia „dostala dvojnásobok dlžnej sumy“, stačí poznamenať, že sa zakladá na nesprávnom výklade významu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti dvoch podnikov, ktorý znamená, že zaplatenie celej sumy pokuty jedným z nich ruší povinnosť druhého podniku zaplatiť uvedenú pokutu.

107 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí a piaty žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodné.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na skutočných a potenciálnych porušeniach zásady rovnosti zaobchádzania pri vykonávaní článku 23 nariadenia č. 1/2003, usmernení z roku 1998 a oznámenia o spolupráci z roku 1996

Tvrdenia účastníkov konania

108 Žalobkyňa tvrdí, že prístup, ktorý použila Komisia v napadnutom rozhodnutí, spočívajúci v tom, že hoci sú so spoločnosťou Tomkins dva odlišné podniky, bola spoločne a nerozdielne zaviazaná zaplatiť pokutu vypočítanú na základe okolností, ktoré sa týkajú len jednej z nich, a to spoločnosti Tomkins, jej spôsobil znevýhodnenie v porovnaní so skupinou Tomkins, čo predstavuje porušenie zásady rovnosti zaobchádzania.

109 Na preukázanie porušenia rovnosti zaobchádzania vyplývajúceho z prístupu prijatého Komisiou žalobkyňa odkazuje na článok 23 nariadenia č. 1/2003, usmernenia z roku 1998, pokiaľ ide o zohľadnenie dĺžky trvania porušenia, odstrašenie, priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, a nakoniec na oznámenie o spolupráci z roku 1996.

110 Pokiaľ ide o článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, žalobkyňa tvrdí, že aj keď maximálna hranica pokuty, ktorá môže byť uložená jej a spoločnosti Tomkins, nepredstavovala „materiálny faktor“ pri stanovení výšky pokuty uloženej v prejednávanej veci, prístup Komisie, ktorý spočíval v tom, že na účely výpočtu výšky pokút zaobchádzala so žalobkyňou a skupinou Tomkins ako s jediným podnikom, hoci žalobkyňa už nie je členkou tejto skupiny, jej spôsobuje „potenciálne znevýhodnenia“.

111 Pri stanovení pokuty sa zohľadní závažnosť a doba trvania porušovania. Pokiaľ ide o článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, žalobkyňa pripomína, že podľa tohto článku treba pri stanovení výšky pokuty zohľadniť okrem závažnosti porušenia aj dĺžku jeho trvania. Ak chcela Komisia konštatovať existenciu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti v prípade právnických subjektov, ktoré už nie sú súčasťou rovnakého podniku, mala rozlišovať medzi pôvodnou účasťou FHT na porušení na jednej strane a menej závažným pokračovaním v tomto porušení žalobkyňou na druhej strane.

112 Pokiaľ ide o zohľadnenie dĺžky trvania porušenia podľa usmernení z roku 1998, žalobkyňa tvrdí, že jediné obdobie, vo vzťahu ku ktorému by bolo možné rozumne tvrdiť, že bola ekonomickým subjektom schopným vykonávať nezávislé kroky ako podnik, je obdobie od 29. októbra 1993. Počas tohto obdobia však naďalej podliehala skutočnej kontrole a rozhodujúcemu vplyvu zo strany Tomkins, takže porušenie malo byť pripísané Tomkins. Žalobkyňa pripomína, že v judikatúre a rozhodovacej praxi Komisie je dostatočne ustálené, že konštatovanie Komisie sa musí obmedziť na obdobie, pre ktoré má dôkazy o porušení. Podľa žalobkyne z toho vyplýva, že akákoľvek „spoločná a nerozdielna" zodpovednosť nemôže prekročiť obdobie približne sedem a pol roka medzi 29. októbrom 1993 a 22. marcom 2001 a že jej zaviazanie na zaplatenie rovnakej pokuty spoločne a nerozdielne s Tomkins nie je ničím odôvodnené, hoci dĺžka trvania jej prípadnej zodpovednosti za porušenie je „fakticky odlišná".

113 V súvislosti so stanovením sumy pokuty na dostatočne odstrašujúcej úrovni sa žalobkyňa domnieva, že je ťažké predstaviť si prípad, v ktorom by prístup použitý Komisiou neporušoval tento aspekt usmernení z roku 1998, pretože to by vyžadovalo, aby sa bývalá dcérska spoločnosť a bývalá materská spoločnosť nachádzali v „materiálne totožnej" situácii. V prejednávanej veci bolo zvýšenie pokuty uplatnené na účely odstrašenia vypočítané v závislosti od veľkosti iného podniku, teda Tomkins, a nevykazovalo nijakú súvislosť s ekonomickou alebo finančnou situáciou žalobkyne. V odpovedi na argumenty uvedené Komisiou vo vyjadrení k žalobe žalobkyňa odpovedá, že odôvodnenie č. 771 napadnutého rozhodnutia sa týka iba veľkosti a sily Tomkins,

nijako nezohľadňuje situáciu žalobkyne a neobsahuje žiadne odôvodnenie zvýšenia na účely odstrašenia s ohľadom na jej postavenie bývalej dcérskej spoločnosti spoločnosti Tomkins.

114 Žalobkyňa poukazuje na ďalšiu ťažkosť súvisiacu s prístupom Komisie, a to na to, že priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré treba zohľadniť pri výpočte sumy pokuty, sú často veľmi odlišné pri dvoch samostatných podnikoch, akými sú Tomkins a žalobkyňa. Podľa žalobkyne sa tieto okolnosti neobmedzujú na problémy vyplývajúce zo samotného porušenia, ale zahŕňajú aj faktory, ktoré sa môžu časom meniť, vrátane obdobia, po ktorého uplynutí prestala byť súčasťou skupiny Tomkins, ako je spolupráca s Komisiou počas vyšetrovania, skončenie porušenia alebo rôzne konania, ktoré by mohli predstavovať priťažujúce okolnosti.

115 Podľa žalobkyne v skutočnosti existujú „potenciálne rozdiely“ v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach uplatniteľných na dotknuté subjekty, ktoré Komisia nezohľadnila. Aj keď sa tento aspekt nepovažuje za „materiálny faktor“, žalobkyňa v tomto ohľade v prejednávanej veci, pokiaľ ide o výšku pokuty, odkazuje na odôvodnenie č. 601 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia vysvetlila, že hlavní výrobcovia tvaroviek vrátane žalobkyne sa zúčastňovali na dohodách počas celej doby porušovania konštantne, nepretržite a aktívnejšie než ostatní účastníci. Žalobkyňa tvrdí, že keďže bola počas prvých rokov existencie kartelu „spiacou“ spoločnosťou v zmysle anglického práva obchodných spoločností, jej úloha bola *de facto* obmedzená na plnenie príkazov, ktoré jej boli dané. Ďalší „potenciálny rozdiel“ vyplýva zo skutočnosti, že z akejkoľvek finančnej výhody, ktorá vyplynula z kartelu, mala vzhľadom na spôsob, akým skupina Tomkins zaobchádzala s hotovosťou, prospech Tomkins a nie žalobkyňa.

116 Pokiaľ ide nakoniec o uplatnenie oznámenia o spolupráci z roku 1996, žalobkyňa tvrdí, že prístup Komisie vyvoláva aj vážne „potenciálne ťažkosti“ s ohľadom na toto oznámenie, ktoré sa týka okrem situácie podnikov v čase vyšetrovania aj ich situácie v čase porušenia.

117 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť. V tomto ohľade poznamenáva, že žalobkyňa nepreukázala porušenie zásady rovnosti zaobchádzania ani v kontexte uplatnenia článku 23 nariadenia č. 1/2003, ani usmernení z roku 1998, ani oznámenia o spolupráci z roku 1996.

118 Pokiaľ ide konkrétne o faktor odstrašenia, Komisia s odkazom na odôvodnenia č. 766 a 771 napadnutého rozhodnutia tvrdí, že pri zvýšení pokuty na účely odstrašenia zohľadnila dva prvky, a to veľkosť skupiny Tomkins a vedomosti a právno-ekonomickú infraštruktúru, ktoré umožňujú podnikom veľkých rozmerov lepšie posúdiť protiprávnu povahu svojho konania. Komisia uvádza, že v prípade Tomkins bol rozhodujúcim faktorom pri rozhodovaní o zvýšení na účely odstrašenia v zásade prvý z týchto prvkov, konkrétne jej obrat vo výške 4 635 miliónov eur. Zvýšenie na účely odstrašenia uplatnené na žalobkyňu bolo naproti tomu založené na jej vedomostiach a právno-ekonomickej infraštruktúre, čo znamená, že v okamihu porušenia boli zohľadnené veľkosť, štruktúra, obrat a organizácia skupiny Tomkins. Získaný násobiaci koeficient 1,25 bol zhodný s násobiacim koeficientom uplatneným na materskú spoločnosť Tomkins, pretože prvok týkajúci sa vedomostí a právno-ekonomickej infraštruktúry sa týka obdobia pred predajom žalobkyne inej skupine.

Posúdenie Všeobecným súdom

119 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa kritizuje prístup Komisie k výpočtu výšky pokuty v prípade, keď je podnik rozdelený v čase medzi skončením porušenia a prijatím rozhodnutia o uložení pokuty.

120 Po prvé, pokiaľ ide o hornú hranicu 10 % v zmysle článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, treba konštatovať, že ako pripúšťa samotná žalobkyňa, v prejednávanej veci nebola prekročená. Argument, ktorý v tomto ohľade predložila žalobkyňa, je preto neúčinný. Na doplnenie treba poznamenať, že pokiaľ by bola maximálna hranica pokuty, ktorá môže byť jednotlivo uložená žalobkyni, dosiahnutá, mala by žalobkyňa právo, aby sa na ňu uplatnila dotknutá horná hranica (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, neuverejnený v Zbierke, bod 390).

121 Po druhé, pokiaľ ide o argument žalobkyne súvisiaci so zohľadnením dĺžky trvania porušenia pri výpočte sumy pokuty tak v rámci článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, ako aj v rámci usmernení z roku 1998, treba poznamenať, že žalobkyňa neuvádza nijaký konkrétny argument, na základe ktorého by bolo možné konštatovať porušenie zásady rovnosti zaobchádzania. V súvislosti s tvrdením žalobkyne, že akákoľvek spoločná a nerozdielna zodpovednosť nemôže prekročiť obdobie približne sedem a pol roka medzi 29. októbrom 1993 a 22. marcom 2001, a preto nie je ničím odôvodnené, aby bola s Tomkins zaviazaná spoločne a nerozdielne zaplatiť rovnakú pokutu, keďže dĺžka ich účasti, a teda ich prípadná zodpovednosť za porušenie sú „materiálne rozdielne“, stačí odkázať na analýzu prvého a druhého žalobného dôvodu, kde sa konštatovalo, že žalobkyni nemôže byť pripísaná zodpovednosť za porušenie s ohľadom na obdobie pred 29. októbrom 1993.

122 Po tretie, pokiaľ ide o ďalšie výhrady uvedené vo veci spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti žalobkyne a Tomkins, a to výhrady týkajúce sa posúdenia priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností a výhradu týkajúcu sa uplatnenia oznámenia o spolupráci z roku 1996 v prípade, keď už materská spoločnosť a dcérska spoločnosť nie sú súčasťou rovnakého podniku v zmysle článku 81 ES, treba uviesť, že v prejednávanej veci vznášajú otázky hypotetickej povahy, ktoré sú irelevantné. Treba totiž poznamenať, že pokiaľ ide o žalobkyňu a jej materskú spoločnosť, nebola zohľadnená nijaká priťažujúca ani poľahčujúca okolnosť. Ani žalobkyňa, ani Tomkins navyše nepredložili Komisii žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci z roku 1996.

123 Nakoniec v súvislosti s argumentom žalobkyne, ktorý sa týka stanovenia výšky pokuty na dostatočne odstrašujúcej úrovni, treba najskôr pripomenúť, že usmernenia z roku 1998 stanovujú, že okrem samotnej povahy porušenia, jeho skutočného dopadu na trh a jeho zemepisného rozsahu je potrebné zohľadniť aj skutočnú ekonomickú spôsobilosť pôvodcu porušenia, ktorou môže spôsobiť vážnu škodu iným hospodárskym subjektom, predovšetkým spotrebiteľom, a tiež je nevyhnutné stanoviť pokutu na úroveň, ktorá zabezpečí, aby mala dostatočne odstrašujúci účinok (bod 1 A štvrtý odsek usmernení z roku 1998).

124 Možno tiež zohľadniť skutočnosť, že veľké podniky majú obyčajne právnické a ekonomické znalosti a infraštruktúru, ktoré im umožňujú ľahšie rozpoznať, či ich konanie predstavuje porušenie pravidiel, a byť si vedomé dôsledkov z toho plynúcich podľa práva hospodárskej súťaže (bod 1 A piaty odsek usmernení z roku 1998).

125 V rámci prvého prvku musia byť finančné zdroje podniku posúdené ku dňu, keď je pokuta uložená. Pokiaľ ide o druhý prvok, obrat, na základe ktorého Komisia určuje veľkosť dotknutého podniku, sa musí vzťahovať na ich situáciu v okamihu porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. júna 2008, Hoechst/

Komisia, T-410/03, Zb. s. II-881, body 379 a 382). Aj keď oba tieto prvky úzko súvisia s veľkosťou podniku, ide o dva odlišné dôvody zvýšenia východiskovej sumy pokuty.

126 V prejednávanej veci treba uviesť, že Komisia na úvod v odôvodnení č. 766 napadnutého rozhodnutia pripomenula svoju právomoc uplatniť násobiaci koeficient na úpravu východiskovej sumy s cieľom zabezpečiť dostatočný odstrašujúci účinok (v zmysle bodu 1 A štvrtého odseku usmernení z roku 1998) a zohľadniť skutočnosť, že veľké podniky majú znalosti a právno-ekonomickú infraštruktúru, ktoré im umožňujú lepšie posúdiť protiprávnosť svojho konania (v zmysle bodu 1 A piateho odseku usmernení z roku 1998). Komisia tiež uviedla, že má v úmysle zohľadniť oba prvky.

127 Pokiaľ ide konkrétne o ekonomický subjekt Tomkins-Pegler, treba pripomenúť, že Komisia pri stanovení pokuty uloženej žalobkyni ako autorke porušenia a spoločnosti Tomkins ako materskej spoločnosti, ktorej sa pripisuje zodpovednosť za porušenie spáchané jej dcérskou spoločnosťou, vychádzala z trhového podielu žalobkyne, keďže relatívna veľkosť podielu na trhu s tvarovkami bola relevantným kritériom na stanovenie pôvodnej východiskovej sumy pre dotknuté podniky. Z tohto dôvodu boli žalobkyňa a v dôsledku toho aj jej materská spoločnosť zaradené do šiestej kategórie, pre ktorú bola stanovená východisková suma pokuty 2 milióny eur. Komisia potom zvýšila túto pôvodnú východiskovú sumu pre dotknutý ekonomický subjekt uplatnením násobiaceho koeficientu 1,25 na účely odstrašenia, ktorý bol určený na základe obratu spoločnosti Tomkins.

128 Komisia v duplike vysvetlila, že na odôvodnenie zvýšenia východiskovej sumy pokuty použila v prípade spoločnosti Tomkins bod 1 A štvrtý odsek usmernení z roku 1998 a v prípade žalobkyne bod 1 A piaty odsek usmernení z roku 1998.

129 Nemožno popierať, že Komisia má právo vybrať si ten z týchto dvoch prvkov, ktorý považuje za dôležitejší pre svoje posudzovanie.

130 Treba však po prvé poznamenať, že z odôvodnenia č. 771 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia vychádzala len z obratu dosiahnutého spoločnosťou Tomkins v roku 2005, teda v roku pred prijatím napadnutého rozhodnutia, a dospela k záveru, že uvedený obrat odôvodňuje zvýšenie východiskovej sumy pokuty na účely odstrašenia.

131 Treba tiež uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vôbec neuvádza, že použila kritérium právnych a ekonomických znalostí a infraštruktúry, pokiaľ ide o žalobkyňu, a nespresňuje ani veľkosť dotknutého podniku v okamihu porušenia, čo je kritérium relevantné na odôvodnenie zvýšenia založeného na bode 1 A piatom odseku usmernení z roku 1998. Okrem toho to nemohla urobiť v prejednávanej veci, keďže skutočnosti uvedené v bode 1 A štvrtom odseku a bode 1 A piatom odseku usmernení z roku 1998 sa posudzujú v dvoch rôznych okamihoch, a to ku dňu uloženia pokuty a ku dňu porušenia.

132 Po druhé oddelené uplatnenie týchto dvoch skutočností na dve spoločnosti, ktoré sú súčasťou rovnakej hospodárskej entity a z ktorých jedna je materskou spoločnosťou druhej spoločnosti a zodpovednosť za porušenie sa jej pripisuje len z tohto dôvodu, je v každom prípade v rozpore s pojmom podnik v zmysle článku 81 ES.

133 Komisia bezpochyby je pri výpočte východiskovej sumy pokuty oprávnená zohľadniť obrat za rok pred prijatím rozhodnutia, ktorým sa konštatuje uvedené porušenie, (na základe prvého kritéria) alebo v okamihu porušenia (na základe druhého kritéria). Komisia však nemôže vychádzať z kritéria, ktoré použila iba na jednu z týchto dvoch entít, ktoré predtým tvorili hospodársku entitu, ktorá sa dopustila porušenia.

Keďže materská spoločnosť a dcérska spoločnosť už nepredstavujú hospodársku entitu v zmysle článku 81 ES ku dňu prijatia rozhodnutia, ktorým im bola uložená pokuta za porušenie, ktorého sa dopustili, Komisia sa nemôže opierať o obrat bývalej materskej spoločnosti za rok pred prijatím uvedeného rozhodnutia na účely stanovenia odstrašujúceho faktora použitého na obe spoločnosti, ktoré v rozhodnej dobe tvorili jeden podnik, ale medzitým sa rozdelili. Tento obrat totiž neodráža skutočnú hospodársku spôsobilosť uvedeného podniku spôsobiť škodu iným subjektom v okamihu porušenia.

134 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tento žalobný dôvod je čiastočne dôvodný, pokiaľ ide o jeho časť týkajúcu sa faktora odstrašenia.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na chybe vo výpočte a porušení zásady rovnosti zaobchádzania pri výpočte pokuty

Tvrdenia účastníkov konania

135 Žalobkyňa subsidiárne tvrdí po prvé, že Komisia pri výpočte pokuty nerešpektovala zásadu rovnosti zaobchádzania (či už samostatne alebo spoločne a nerozdielne s Tomkins), a po druhé, že Komisia sa v každom prípade dopustila chyby pri výpočte sumy pokuty, ktorá jej bola uložená (či už samostatne alebo spoločne a nerozdielne s Tomkins).

136 Žalobkyňa sa z vyššie uvedených dôvodov domnieva, že primeranou výškou pokuty, pokiaľ ide o ňu posudzovanú individuálne, je východisková suma 1 milión eur bez zvýšenia na účely odstrašenia a so zvýšením 70 % za dĺžku trvania jej účasti na porušení, teda celková výška pokuty 1,7 milióna eur.

137 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že napadnuté rozhodnutie obsahuje chybu vo výpočte pokuty. Spresňuje, že podľa odôvodnenia č. 777 napadnutého rozhodnutia predstavuje výška pokuty 5,2 milióna eur po zvýšení na účely odstrašenia a za dĺžku trvania porušenia, ale že výška uloženej pokuty je 5,25 milióna eur. Nijaká skutočnosť, ktorá by odôvodnila toto zvýšenie sumy pokuty o 50 000 eur, nebola uvedená.

138 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

139 Pokiaľ ide najskôr o údajnú chybu pri výpočte sumy pokuty, treba konštatovať, že v odôvodnení č. 777 napadnutého rozhodnutia Komisia východiskovú sumu pokuty zaokrúhlila. Odôvodnenie č. 877, ako aj výrok uvedeného rozhodnutia jasne stanovujú, že suma pokuty uloženej Tomkins spoločne a nerozdielne so žalobkyňou predstavuje 5,25 milióna eur.

140 Navyše v odôvodnení č. 765 napadnutého rozhodnutia Komisia jasne uviedla východiskovú sumu pokuty 2 milióny eur a v odôvodnení č. 771 uvedeného rozhodnutia jasne stanovila násobiaci koeficient 1,25 na účely odstrašenia, čo vedie k východiskovej sume 2,5 milióna eur. Nakoniec v odôvodnení č. 775 napadnutého rozhodnutia

Komisia výslovne uviedla sumy, ktoré boli pripočítané k tejto základnej sume s cieľom zohľadniť dĺžku trvania účasti žalobkyne na porušení, t. j. zvýšenie základnej sumy o 5 % za rok 1989 a 1990 (125 000 eur) a o 10 % za každý zo zostávajúcich desiatich rokov do roku 2000 (250 000 eur). Z toho vyplýva, že žalobkyňa bola schopná úplne bez ďalšieho vysvetlenia a na základe jednoduchého výpočtu pochopiť dôvody, ktoré viedli k stanoveniu výšky pokuty na úrovni uvedenej v odôvodnení č. 877 a článku 2 písm. h) napadnutého rozhodnutia.

141 Pokiaľ ide o argument, podľa ktorého mala primeraná výška pokuty, ktorú treba žalobkyni uložiť, predstavovať 1,7 milióna eur, stačí odkázať na nasledujúce body. Okrem toho treba uviesť, že neexistuje nijaký dôvod na zníženie východiskovej sumy 2 milióny eur. V tomto ohľade treba pripomenúť, že táto suma bola stanovená na základe závažnosti porušenia a že značný rozdiel medzi dotknutými podnikmi odôvodnil rozdielne zaobchádzanie na úrovni stanovenia východiskovej sumy pokút.

O stanovení konečnej sumy pokuty

142 Ako vyplýva z bodov 46 až 60, 73 až 98 a 123 až 134 vyššie, napadnuté rozhodnutie treba zmeniť v rozsahu, v akom uplatnilo zvýšenie pokuty o koeficient 1,25 na účely odstrašenia a zvýšenie o 110 % na základe trvania účasti na porušovaní.

143 V zostávajúcej časti dôvody Komisie uvedené v napadnutom rozhodnutí ani metóda výpočtu pokút použitá v prejednávanej veci nevyžadujú ďalšiu zmenu zo strany Všeobecného súdu.

144 Konečná suma pokuty sa teda vypočíta takto: keďže pokiaľ ide o žalobkyňu, dĺžka porušovania predstavuje sedem rokov a päť mesiacov (namiesto dvanástich rokov a dvoch mesiacov určených v napadnutom rozhodnutí), východisková suma (2 milióny eur) musí byť bez uplatnenia zvýšenia na odstrašujúce účely zvýšená o 70 % (namiesto o 110 %), čo vedie k pokute vo výške 3,4 milióna eur.

O trovách

145 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku Všeobecného súdu môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Za okolností prejednávanej veci treba rozhodnúť, že každý účastník konania znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Článok 1 rozhodnutia Komisie K(2006) 4180 z 20. septembra 2006 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) sa zrušuje v rozsahu, v akom konštatuje, že Pegler Ltd sa zúčastňovala na porušení v období od 31. decembra 1988 do 29. októbra 1993.**

2. Výška pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnosti Pegler v článku 2 písm. h) rozhodnutia K(2006) 4180 sa stanovuje na 3,4 milióna eur.

3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

4. Každý účastník konania znáša vlastné trovy konania.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. marca 2011.

Podpisy